

vendte det ærede Medlem sit eget Forslag Nyggen og gjorde Alt, hvad han kunde, for at Intet skulde komme ud af det. Den høitærede Indenrigsminister var ved den Velighed gaaet ind paa meget væsentlige Indrømmelser, men da det ærede Medlem vendte sit Forslag Nyggen og gjorde det paa den Maade, at han stillede bestemte Fordringer, som han vidste, at Ministeren ikke vilde gaa ind paa, saa havde dette til Følge, at vi heller ikke den Gang fik Noget ud af Sagen. Der var imidlertid fra en anden Side fremkommet den Bære, at Godseieren ikke var forpligtet til at bortfæste mere end 1 Td. Hartkorn ved hver Gaard og altsaa frit kunde raade over det øvrige. Denne Bære søgte den høitærede Minister at faae nedslaaet ved et Lovforslag, som gik ud paa, at den Jord, der var ved Gaardene, skulde følge med disse, og at det ikke var Lovmæssigt, naar man paastod, at Godseieren kunde fraskille Gaarden Jorden paa 1 Td. Hartkorn nær. Dette Forslag blev gjennemført af Ministeren. Jeg kunde nu ganske vist have ønsket, at den høitærede Minister, hvad Parcellerne angaar, var bleven staaende ved den gamle Grændse, nemlig 1 Td. Hartkorn, i Stedet for at gaa op til 2 Td. Hartkorn som Grændsen for, hvor Fæstetvangen begynder; men desuagtet var der alligevel Meget rindt ved Ministerens Forslag. — Ser man hen til, hvorledes de finantzielle Forhold ere blevne pleiede i den Tid, der er gaaet siden det nuværende Ministerium kom til Magten, saa er Forholdet jo dette, at den første Finantsminister i dette Ministerium hylbede den Grundfætning, at Statskassens Status ikke maatte forindstkes, men at Aarets Udgifter skulde dækkes af Aarets Indtægter, og for at opnaa dette hidrog han Sit til, at vi fik en Lov om Indkomsskat, hvorved de mindre Bemidlede i Samfundet bleve aldeles fritagne for at svare denne Skat, og de med noget større Indtægter kun svarede et mindre Belsb i Sammenligning med de mere Belsstaaende. Efterat man havde faaet denne Skat sat i Gang, blev der fra den Side, hvorfra Adressen er kommen, reist Modstand mod at vedblive med den. Man fandt ikke Skatten fornøden, men forkastede et Forslag om paany at benytte den, og saa drog man ud i Landet og sagde til Folk: Vi ville have en Indkomsskat med stigende Stala, og det skal nu blive saa meget godt, thi de, som have godt Raad dertil, skulle betale den større Del af Skatten, og de, der ikke have Raad dertil, skulle ikke betale; men at man havde forkastet et Forslag til en saadan Skat, talte man ikke Noget om. Det blev i Dagsmødet fremhævet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Frederiksen), hvilke Inkonsekvenser der har været viist fra samme Side ved Behandlingen Loldlovsforlaget. Det ærede Medlem paaviste, hvorledes man ifjor i Udvalget igjennem Betænkningen havde udtalt sig for at beholde en høiere Tobakstold

lægge en Afgift paa indenlandsk Tobaksavl, hvilket havde ført til, at Finantsministeren nu var fremkommen med Forslag, sigtende til at udføre denne Tanke, men saa oplever man den Mærkelighed, at i Aar gaar Udvalgets Flertal, der tilbels bestaar af samme Medlemmer som ifjor, og i alt Fald har samme Mand til Ordfører, i lige modsat Retning; nu vil man ikke forhøje Tobakstolden, og nu vil man ikke lægge Afgift paa den indenlandske Tobaksavl. Det er virkelig meget vanskeligt at bringe en saadan Fremgangsmaade i Samklang med den Udtalelse, at Flertallet har gjort alt Muligt for at imødekomme Ministeriet; thi paa dette Punkt er Sandheden netop den, at Finantsministeren har gjort alt Muligt for at imødekomme Flertallets Anskuelse, men at det ikke var muligt at ramme den, da den vexler fra det ene Aar til det andet. Nu har man endelig i Aar i Betænkningen til Finantsloven bebudet at ville ophæve Krigsskattolden ved en Bestemmelse paa Finantsloven; om det bliver til Mere end Beholdelse, kan man jo endnu ikke vide, men det staar i alt Fald i Betænkningen. Jeg vil imidlertid allerede nu udtale mig om, at jeg finder en saadan Fremgangsmaade, hvis man vil forsøge paa at sætte den i Værk, for i meget høi Grad betænkelig; thi jeg ser ikke, hvad der skulde være i Veien for, at man saa ogsaa kunde forhøje Skatterne ved en Bestemmelse paa Finantsloven. Kan man borttage en Skat helt eller en Del af en Skat, som bestaar i Kraft af en Lov, blot ved en Bestemmelse paa Finantsloven, saa maa man ogsaa kunne forhøje bestaaende Statter ved Bestemmelser paa Finantsloven; man maatte saa f. Ex. kunne fordoble Sammelkatten, hvis Strømmen en Gang gaar i den Retning, at man synes, det er tjenligt; men det mener jeg dog vilde være et meget farligt Princip, og Noget, som man vel i Tide maa vogte sig for. — Ser man nu hen til de Sager, som fortære under Kultusministeriet, da kan det ikke negtes, at det har været muligt under den nuværende Regjering at opnaa Love baade om Præstelønningsmaaden og om Præsteembedernes Besættelse, og jeg tillader mig at mene, at de Love, som det har været muligt at opnaa i den Henseende, navnlig det om Præstelønningerne, er saaledes, at det for Skattemyndernes Vedkommende, og for Befolkningens Vedkommende i det Hele taget, ikke har synderlig Meget at betyde, enten man faar det, som Regjeringen har forelagt, eller faar det, som Flertallet sætter saa overordentlig Pris paa at ville have i Stedet derfor; thi i begge Tilfælde skulle Liendeyderne jo dog betale deres Liende, og enten de betale Præstetiende til Præsten eller til Amtstuen, har virkelig for Liendeyderne ikke det Mindste at betyde. — Med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse har man ogsaa med den nuværende Regjering kunnet opnaa en Lov, som giver Menighederne en ikke ringe Indflydelse paa Præsteembedernes